

Una tarda al Palau

Jo, al Palau de la Música, ja havia vingut l'any passat amb la classe de P4. Llavors van actuar un parell de pallasos que bufaven dins de cafeteres i altres estris que no sabia pas dir què eren i que, per sorpresa nostra, emetien sons prou harmònics. Recordo el vitrall del sostre, la cridòria dels nens i nenes que omplien la sala i l'expressió avorrida de la Teresa, que segurament no era el primer cop que veia l'espectacle.

Avui hi tornava amb la mama. Francament, hauria preferit quedar-me a casa fent rodar els cotxets pel circuit que havia dibuixat el dia anterior en un paper d'embalar, però la perspectiva de sentir música amb instruments reals tampoc no em desagradava. "Hi ha un concert de sardanes", em va dir ella. I jo, que no sabia què era això, vaig pensar si tindria res a veure amb les sardines. Que no m'agradaven gens, per cert. "I veuràs en Miquel, que toca la trompeta!" Oh, no! Això ja em va tòrcer la tarda. En Miquel, aquell home desagradable que havia començat a freqüentar casa nostra. La casa de la mama i meva, vull dir. Que feia veure que jugava i s'ho passava tan bé amb mi quan la mama era al davant, però que m'ignorava quan ella sortia de l'habitació. Com si jo, un nen de cinc anys, no fos capaç d'entendre quin era el seu objectiu.

De res van servir les meves protestes i ploricons. La mama em va embolcallar amb aquell jersei de coll alt tan calent que havia fet ella i l'anorac blau i, abans que me n'adonés i pogués fer una rebequeria, ja érem al carrer.

Aquest cop sèiem al segon pis, just a la primera fila. El Palau de la Música era tan bonic com el recordava, tot i que feia molta calor. Això sí, el públic ja no era aquella colla de descerebrats de P4. De fet, em vaig fixar que hi havia gent massa gran i tot.

Quan van abaixar els llums de la sala i els músics anaven desfilant cap al seu lloc, em va semblar veure que en Miquel ens feia una ganyota. O potser ens va fer l'ullet, perquè la mama va fer una cara de tòtila que jo no li havia vist mai, i va respondre saludant dissimuladament amb la mà. Jo vaig deixar d'aplaudir. M'avergonyia quan veia els adults fent el ridícul. I això passava sovint. Hi devia haver raons que de moment se m'escapaven i que feien la gent gran comportar-se de manera absurda. "Algun dia ho entendràs", em deia la mama. I a mi, la idea d'assimilar-me en un futur a aquesta colla d'insensats, em generava més neguit que confort.

El concert va començar puntual, amb una peça alegre, airosa, però també molt estrident. Vaig pensar que els instruments de la primera fila devien costar molt de bufar, perquè hi havia un parell de músics que s'estaven posant vermells. La resta semblaven més relaxats. Sobretot el de la dreta, amb aquella mena de violí gegant. La mama em va explicar que el de davant era el director. Però jo no entenia què hi feia allà, bellugant els braços, i el vaig començar a imitar. "Estigues quiet, xato!". Ella ja es

posava nerviosa i per uns instants vaig procurar fer-li cas. Però al cap de pocs compassos em va començar a picar el jersei. Feia molta, molta calor.

Aquell coll alt m'escanyava. Mentre la mama m'intentava convèncer que el concert s'acabaria aviat, front avall ja m'estaven regalimant les primeres gotes de suor. "Espera, que només falten tres cançons. Després anirem a berenar xocolata amb xurros". Però a mi allò se'm feia etern. Totes les sardanes em sonaven igual, i desitjava més que mai tornar a casa i jugar amb els meus cotxets. "No t'estiris el jersei, rei, que el deformaràs!", sentia que em deia ella. I crec que va ser en aquell moment, en un crescendo de marraneries i gemecs, que ho vaig veure clarament: la mama estava més pendent de mi que no pas del concert. O del Miquel, a qui ja no prestava cap atenció. Com si no existís. I aleshores, malgrat la incomoditat, la calor sufocant i l'avorriment que ja m'havia envaït, vaig ser conscient del meu poder.